

Помислих, че гостите са се разсърдили, но – не, не след дълго започнаха да обсъждат английската литература...

До 1900 година животът ни със Стоян беше интересен и много разнообразен. Често в неделни дни голяма компания, все сътрудници на „Мисъл“, ходехме на разходка до Корубаглар, днешния Лозенец. Имаше там кръчмичка с хубави кебапчета, хапвахме, а после Стоян канеше цялата компания у дома на чай. Къщата ни на ул. „Цар Крум“ и „Раковски“, купена от баща ми, бе удобна и уютна. Прекарвахме неописуемо весело. Пенчо и Стоян се надваряха в духовитости и остроумия, съчиняваха епиграми и памфлети. Заливахме се в смях. Играехме и различни салонни, модерни на времето игри.

На няколко пъти ходихме на гости в чифлика на Георги хаджи Бонев. Той имаше тук малка едноетажна къща, но мястото беше огромно, с гори и езера. Той беше с едно око, жена му беше мила и простодушна. Бяха много гостоприемни. Времето минаваше във веселие, много интимно, в игри сред природата. По-късно х. Бонев продаде чифлика на цар Фердинанд за 20 000 златни лева. Ядосваше се, че документът, който му издал, му струвал 1000 зл. лева: „Защо му е документ – питаше, – нали е цар?“. Тук Фердинанд построи двореца Врана.

Пенчо Славейков бе винаги добре разположен, въпреки болезните и недъга си. Бе весел, духовит, пълен с шеговити закачки и безброй български и турски поговорки, често на ръба на приличието. Стоян рядко биваше весел. Бе импулсивен, избухлив, честичко намръщен и често се забъркваше в скандали. Но макар да имаха различен темперамент, възгледи и идеи и по много въпроси да спореха, имаха голяма и сърдечна дружба. И Пенчо остана верен към нас и когато всички ни изоставиха. На стихосбирката си „Сън за ицастие“, отпечатана през 1907 г., подарена на Стоян, е написал: „Стоян може да се сърди – не вреди. Той и тъй е драг. П. П. Славейков“. А на „Епически песни“: „Стояну Михайловски един свой между легион чужди – и нему моя поздрав. П. П. Славейков. 1 октомври 1902 г.“.

Свързваха ги и голямата им култура, богатата ерудиция, съзнание-то им за мисия на духовни водачи, страстно родолюбие, съпричастност към съдбата на Македония. Бяха самостоятелни, ярки личности, безкористни, критични към всичко нечестно, пошло, несправедливо, откъдето и да идва то. Никакво преклонение пред силните на деня. Цар Фердинанд канеше в двореца Стоян, ценейки образоваността му и свършения му френски език. Стоян написа най-яроствната критична статия срещу него, обвинявайки го, че развращава политиците и води пагубна политика за България. Бе осъден условно за обида на Величеството. А Пенчо се